

درخشش سینمای ایران در جشنواره کارلو و و

فیلم‌های «چیزهایی هست که نمی‌دانی» فردین صاحب‌الزمانی، «ورپون» «تینار» مهدی منبری در جشنواره بین‌المللی فیلم کارلو و واری ۲۰۱۰ برنده اختتامیه چهل و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم کارلو و واری در جمع برگزار شد و سهم سینمای ایران از این دوره جشنواره سه جایزه بود. فیلم «هست که نمی‌دانی» به کارگردانی فردین صاحب‌الزمانی که یکی از ۱۲ فیلم جشنواره چهل و پنجم بود از سوی هیات داوران این بخش تقدیر شد. فیلم ساخته صاحب‌الزمانی است و در آن علی مصفا، لایلا حاتمی و مهتاب کرمانی ز

تهران: اذان ظهر ۱۲:۱۰ اذان مغرب ۲۰:۴۳ اذان صبح فردا ۴:۱۵ طلوع آفتاب

آخر

چشم‌انداز: هیچ عمل معناداری در جهان غیرسیاسی نیست کیارستمی نگران «آلودگی» به سیاست

فرزان سجودی

نیست که غیرسیاسی باشد، هر چقدر هم که خود را زیر نقاب غیرسیاسی بودن پنهان کند. بدترین نوع سیاست، سیاسی است که تظاهر به غیرسیاسی بودن می‌کند. هر گاه شما دست‌اندر کار تولید معنا و شیوه به‌خصوصی از نگریستن به جهان شدید، درگیر عملی ایدئولوژیک و در نتیجه سیاسی هستید زیرا از مخاطبان‌تان می‌خواهید حقیقت جهان را آن گونه که در متن شما فهمیده می‌شود، بفهمند و این یعنی عمل ایدئولوژیک و

در نتیجه یعنی عمل سیاسی. حال آن کس که از سیاسی بودن عمل متن آفرینش طرفه می‌برد یا بدتر از آن، این سیاسی بودن را آلودگی تلقی می‌کند، نیرنگ می‌زند زیرا حقیقت خود از جهان را جایگاهی استعلائی می‌بخشد و آن را عین «حقیقت» و عین معنای جهان تلقی می‌کند و به این ترتیب سیاستش (که پنهانش می‌کند) سیاستی تک‌صدایی می‌شود. آقای کیارستمی، آدم می‌تواند نسبت به مظلومی که در سراسر جهان می‌شود و نسبت به جنگ و مصیبت‌های آن و نسبت به تهدید جنگ‌های ویرانگر و نسبت به هزار چیز دیگر تظاهر کند که بی‌تفاوت است یا از آن بدتر مراقب «آلودگی» باشد، اما نمی‌تواند بگوید که این موضوعی غیرسیاسی است، این هم سیاست است؛ سیاستی محافظه‌کارانه که معمولاً دلچسب‌گفتارهای سیاسی مسلط است.

جالب است که در خبر دیگری آمده بود: «شمقدری درباره امکان نمایش فیلم تازه عباس کیارستمی در داخل کشور گفت: در همه فیلم‌ها زولیت بینوش پوشش می‌دهد که جلوی نمایش عمومی فیلم در ایران را می‌گیرد». ماهیت این استدلال هم از جنس پیشگیری از «آلودگی» است. اینجا هم گفتگویی خود را مسوول پاکیزه نگه داشتن جامعه می‌داند. همان طور که آقای کیارستمی نمی‌خواهد فیلم‌هایش آلوده به سیاست شوند در روی دیگر سکه آقای شمقدری هم نمی‌خواهد جامعه با دیدن زنی در لباسی نامناسب آلوده شود. در هر دو مورد با سیاست بازدارنده روبه‌رو هستیم. کیارستمی در واکنش به سیاست پیشگیری از نمایش فیلمش در ایران عملاً «آلوده به سیاست» می‌شود و از ترفندهایی که در ایران برای دسترسی به این نوع فیلم‌ها وجود دارد سخن می‌گوید و از اینکه روند خلاقیت و ابداع جوانان به دلیل کنترل‌های دولت به مراتب سخت‌تر می‌شود، شکایت می‌کند. نمی‌شود از سیاست گریخت. سیاست محافظه‌کار، سیاست همسو با سیاست‌های مسلط، خود را زیر نقاب غیرسیاسی بودن پنهان می‌کند و با زبانی استعلائی در خانه امن خود سرخوش است و خوشحال از اینکه آلوده نشده است.

چند روز پیش در مطبوعات و سایت‌های خبری آمده بود کیارستمی پس از اکران فیلمش در جشنواره مونیخ گفته است: «من قطعاً یک عقیده شخصی دارم اما فیلم‌هایم نباید با موضوعات سیاسی و این رویدادها آلوده شوند». و سپس افزوده است: «جوانان هر روز چیزهای تازه‌ای خلق می‌کنند... فکر می‌کنم روند خلاقیت و ابداع آنها به دلیل کنترل‌های دولت به مراتب سخت‌تر می‌شود». و در ادامه در پاسخ به این سوال که فیلم «رونوشت برابر اصل» در ایران قابل نمایش نیست، اظهار داشته است: «در ایران شبکه قاچاق فیلم وجود دارد و به همین دلیل «رونوشت برابر اصل» به زودی از بازار سیاه قابل تهیه خواهد بود... دوستان فیلم در ایران همیشه راه‌های ارزانی برای پیدا کردن فیلم و دیدن آنها پیدا می‌کنند».

کیارستمی گفته است فیلم‌هایم نباید با موضوعات سیاسی آلوده شوند. اجازه بدهید بررسی کوتاه خود را از همین جمله آغاز کنم. کیارستمی می‌گوید «فیلم‌هایم» و سپس از وجه بایستن (بایستن) استفاده می‌کند. مثل اینکه آدم بگوید بچه‌هایم نباید سیاسی شوند. نکته ظریف اینجاست که در این جمله این «فیلم‌ها» درست مانند آن «بچه‌ها» در حوزه اقتدار پدیدآورنده (پدرشان) قرار دارند و او می‌تواند بر آنها با به کار بردن وجه بایستن انبیاستن افعال قدرت کند و تصمیم بگیرد که آنها باید چه راهی را در پیش بگیرند و چه راهی را در پیش نگیرند و از قضا این عین سیاست است؛ اما سیاستی پدرمآبانه و محافظه‌کارانه. فیلم‌های شما، متونی هستند که در دل گفتگویی و در بستر فضایی فرهنگی تولید شده‌اند و به نمایش در آمدند و ما که از طریق راه‌های ارزان خودمان به آنها دست پیدا کردیم، فارغ از این نظارت پدرانه به راه خود می‌روند و تن به خویش‌های متنوع و کثیری می‌دهند و دل آدم به حال پدر می‌سوزد که نمی‌تواند جلوی سیاسی شدن فرزندانش را بگیرد چراکه عمل خود او عین سیاست است، اما یک سیاست تنبیهی.

او می‌گوید «نباید با موضوعات سیاسی آلوده شوند». نتیجه می‌گیریم که موضوعات سیاسی از جمله موارد آلوده‌کننده است که فرزندانی را که دوست داریم «پاک و منزه» بمانند (سیاست اخلاقی بیشتر والدین) آلوده می‌کند و «من» (پدر) می‌گویم که «نباید» آلوده شوند. برای پیشگیری از آلودگی ظاهراً همه چیز را استریل می‌کنند و استریل در لغت یعنی تازا، خنثی و سترون. اما فیلم‌های کیارستمی به‌رغم میل او، نسبت به سیاست سترون و خنثی نیستند، زیرا هیچ متنی، هیچ عمل معناداری در جهان

فرین پیشنهاد: تکلیف‌تان را با ادبیات روشن کنید محمود دولت‌آبادی

محمود دولت‌آبادی

بر خوردهایی شود. مروجان فرهنگ باید حواس‌شان به اعتبار فرهنگی هم باشد. الان هنوز تکلیف آخرین کتاب من «کلنل» روشن نشده است. وزارت ارشاد بار اول از این کتاب حدود ۴۰ مورد ایراد گرفت که من آن قسمت‌ها را بار دیگر نوشتم و کتاب را دوباره به ارشاد فرستادم. بار دوم با بیست و چند مورد ممیزی روبه‌رو شدم. بار دیگر نوشته‌ام را تعدیل کردم و کتاب را فرستادم اما هنوز جوابی نگرفتم. تا تکلیف این کتاب روشن نشود دستم به قلم نمی‌رود.

برای همین است که این روزها به جای نوشتن روی کاغذ مدام در ذهن‌ام می‌نویسم. کتاب «نون نوشتن» احتمالاً همین روزها به چاپ سوم می‌رسد. واکنش‌ها و نقدهایی که درباره این کتاب خوانده‌ام بسیار خوشنودم کرده و من را دلگرم می‌کند. کتاب‌های مختلفی را کنار دستم گذاشته‌ام از تاملات نیچه تا بوستان سعدی و شاهنامه و مثنوی... با تعداد معدودی از جوانان شاهنامه کار می‌کنم به همین دلیل در بازنگری و معرفی گوشه‌هایی از ادبیات کلاسیک و برجسته ایران هستم. یکی دو کتاب تازه هم به دستم رسیده اما هنوز وقت نکرده‌ام سراغشان بروم. اهل سینما رفتن و فیلم دیدن نیستم. گاهی تلویزیون را روشن می‌کنم و گوشه‌ای از سریال‌ها را تماشا می‌کنم و بعد دوباره دنبال کار خودم می‌روم. در جوانی علاقه عمیقی به سینما داشتم اما اهالی سینما با رفتار و کردار و اخلاق نادرست‌شان کاری کردند که من از سینما ریزه شدم. حالا دیگر دنبال فیلم و سینما نمی‌روم. فقط و فقط کتاب می‌خوانم و می‌نویسم، در ذهنم با روی کاغذ...

عسری شنیدم که تعطیلی انتشاراتش از کتاب‌های روی و خاک می‌خورند و سر می‌برد. انباشته می‌زد وزارت ارشاد مدارگی نویسندگان برقی که این روزها از رزند سابقهای ۵۰

سندگانی، مترجمان و محققانی که سال‌هاست نویسندگانی و می‌نویسند چاپ متعدد می‌رسد. با این اوضاع و شکل گرفته است: «یا مسوولان و بیات، کتاب، قصه و داستان در کشور و باقی بماند یا نه؟ آیا انباشته شدن معنی پایان فکر، ادبیات و داستان و مسوولان امر واقع‌بینانه به این موضوع نگفشان را با ادبیات روشن کنند. ما ایمان عادت داریم. وقتی کتاب‌هایمان روی اندیشه‌هایمان خط می‌کشیم و بخش مسوولان هم تعدیل کردن را یاد را که هستی‌ناشران و نویسندگان که تمدن چند هزار ساله‌اش معروف است که با ادبیات و کتاب و... چنین

روشنفکر ایتالیایی هم به جمع روزنامه‌نگاران معترض پیوست است رسانه‌ها تا انحصار بازار گوجه‌فرنگی

امیر تو آکو

مردمسالاری هزینه‌های بسیاری را متحمل شده‌اند و حداقل در دو دهه اخیر آسوده‌خاطر بودیم نیروی شری درصدد نیست این آزادی‌ها از جمله آزادی مطبوعات را از ما سلب کند چراکه دوئتمردان‌مان هم آنقدر آدم‌های محترمی بودند که به فکر قبض و بسط این عرصه‌ها نمی‌افتادند. برلوسکونی این روزها دشمن اصلی مطبوعات محسوب می‌شود. او رسوای مطبوعات است و حالا می‌خواهد به هر قیمتی که شده انتقاسن را از آنها بگیرد.

او می‌خواهد قانونی را تصویب کند که بر اساس آن رسانه‌ها و روزنامه‌نگاری را که در گزارش‌هایشان جزئیات تحقیقات جنایت

این روزها مطبوعات ما بیش از هر چه نخست‌وزیر همیشه خندان‌مان

مشق روز: به بیانه اجرای نمایش «منهای دو» به کارگردانی داود رشیدی

کار
نکر
حر
نود
می
وس
دو
دل
خبر
عم
بهر
گو
میر
کی
دو
میر
می
امیر
میر
نیست
روز
مم
می
کی
میر
کی
ند
نیت
میر
مو
چی
رو
امیر
میر
را:
مو
ما
کی
می
رو
نت